

Jonáš Jenšovský

Procitnutí do
spiknutí

Procitnutí do spiknutí

Jonáš Jenšovský

Předmluva a nutné poděkování

Je tomu už hodně let, co světlo světa spatřila naprosto náhodně první věta tohoto příběhu. Tehdy jsem neměl nejmenší představu o tom, co od něj mám čekat a upřímně, situace se od té doby příliš nezměnila, ačkoli už je to nejméně deset let.

Předmluva může obecně plnit dvě funkce, ale ani jedna z nich není příliš čestná. Za prvé často shrnuje, o čem kniha je, takže spouště lidí ušetří čas a námahu, protože si jich hodně myslí, že život je příliš krátký na čtení. Za druhé dovoluje autorovým spolupracovníkům zjistit, jestli jsou zmíněni v poděkování.

Tu radost, že bych shrnul první svazek příběhu několika větami, nikomu neudělám. Stejně jako jsem ho několika větami nenapsal, nebudu ho několika větami popisovat. Ale zahrnuje několik světů, tajné služby, nájemné vrahy a agenty pracující pro zájmy několika království, ztrátu paměti a mluvící pařez.

Děkuji Narisovi za korekce a to, že mi dlouhá léta pomáhal tento vesmír vytvářet, dotvářet a kontrolovat jeho vnitřní integritu a doufám, že v tom bude společně pokračovat i nadále. Díky Janě V., Kristýně S. a Báře K. za to, že byly prvními čtenářkami ženského pohlaví, viděly to, co já jsem v momentě dopsání vidět nedokázal a zaměřily se nejen na překlepy, ale i na obsahovou a logickou stránku věci, o kterou mi šlo hlavně. Holky, pravděpodobně jste mě částečně naučily psát přirozeně.

Díky vlastní rodině za to, že mi poskytla zázemí, ve kterém tohle mohlo vzniknout, ačkoli o tom neměli tušení. Nejlépe se tvoří tehdy, když vám nikdo nekouká přes rameno.

Děkuji svému otci in memoriam za to, že má podíl na mém kritickém myšlení a spolehnutí se na vlastní úsudek, ačkoli jsem jej mnohokrát použil proti němu. O některých věcech se s ním opravdu nedalo diskutovat.

Vzhledem k tomu, že je tato kniha věnována všem, kteří se v dnešní prapodivné době nestydí myslet, žít a snít sami za sebe, pak ať si každý zvolí sám, jestli je věnována i jemu.

Není možné napsat knihu bez vlastního přečtení spousty svazků. Vždyť právě tehdy vzniká láska k příběhům, obdiv k jejich autorům a nadšení ze světů, kterými lze procházet.

Zde je seznam děl a ság, které inspirovaly mne a jimž mohu složit jediný hold právě tím, že se jimi nechám inspirovat při psaní příběhu vlastního. Takže tam, kde se spousta autorů brání termínu kopírování nebo kradení nápadů, já se hrdě přiznávám k inspiraci těmito knihami a samozřejmě spoustou dalších:

Amber série Rogera Zelaznyho

Zaklínač Andreje Sapkowského

Zeměplocha Teryho Pratchetta

Harry Potter J. K. Rowlingové

Jhereg, Yendi, Teckla, Taltos Stevena Brusta

Kedrigern Johnna Morressyho

Sága trhlinové války Raymonda Eliase Feista

DragonLance Margaret Weisové a Tracyho Hickmana

Středozem Johna Ronalda Reuela Tolkiena

Stopařův průvodce po galaxii Douglase Adamse

Všem svazkům Jiřího Kulhánka až na ty, které jsem nečetl

Ocelová krysa Harryho Harrisona

Každý z nás je legenda Darrela Schweitzera

Celému světu Lone Wolfa z pera Joe Devera, který má částečně na svědomí mou lásku k magii

Davidu Morrellovi za následující svazky – Stoupenci plamene, Pátá profese, Bratrstvo růže, Bratrstvo kamene, Svazek noci a mlhy, protože víc jsem jich zatím nečetl

Fredericku Forsythovi, který ve mě knihou Den pro Šakal a Mstitel zažehl lásku k politickému thrilleru a thrilleru obecně

Márii Szepési za Červeného lva

Tyto knihy a spousta dalších včetně desítek odborných textů z nejrůznějších oblastí lidského vědění a poznání nemají na svědomí jen tenhle svazek. Mají na svědomí to, že jsem se do knih zamiloval a rozhodl se psát.

Druhá předmluva a uvedení čtenáře na pravou míru

Pokud bych tady začal nadpisem shrnutí předchozího děje, pátrali byste nad tím, že jste nějakou knihu propásli. Ale není tomu tak.

Pouze se přiznám k tomu, že příběh, který začíná tímto svazkem, není počátkem událostí v něm popisovaných. Je ale jejich třetí, nejrozsáhlejší a naprosto samostatnou kapitolou.

Autorům literatury bývá někdy vyčítáno, že napíší po letech předeheru ke svému příběhu až tehdy, když si ověří prodejnost samotného příběhu a chtějí z něj jen vytřískat další tučnou sumičku. To všechno například bez toho, že by prequel k jejich příběhu měl reálné opodstatnění.

Proto, abych přišel budoucím možným dohadům, zde dávám jasně na srozuměnou, že veškeré příběhy spojené s vesmírem, ve kterém se následující dobrodružství odehrává, jsou předem navržené, s celkem konkrétním rozsahem, začátkem i koncem. Vím přesně, čím který začíná, čím končí a co se má stát mezi tím. Pokud mě mezi tím ještě něco napadne, rozsah to pravděpodobně nezmění.

Nemohu samozřejmě ovlivnit vlastní fantazii, ani to, jestli některá z postav získá tolik vlastní osobnosti, že se někde v púlce vyprávění vydá vlastní cestou. Pokud ano, bude mi ctí být jejím kronikářem a dám to ovšem opět jasně na srozuměnou.

*Kojotovi, Tygřici, Medvědovi, Tygrovi, Vráně a všem, kteří se nebojí
žít, snít a myslet sami za sebe...*

*Části příběhů mohou vznikat nad pivem nebo vínem někde v
hospůdce. Ale začínají a končí nejlépe tehdy, když je za oknem pouze
tichá tma noci, hvězdy a možná padající déšť.*

Atchreské piliře

Tyhle sloupy nikde jinde nestojí
Začátky i konce cest navzájem propojí

Cítily jak poslední a první vítr vál
Pochop je a Atchreum tě pustí dál

Zachováš-li navíc pravé mlčení
Úsvit a soumrak nabídnou ti spolčení

Země a voda, oheň a vzduch – však je znáte
Usnou a procitnou pod taktovkou páté

Jsou si oporou, stojí k sobě čelem i bokem
Ať jejich zrod i smrt je vám prvním krokem!

Po beztvaré temnotě vstříc stříbrné slepotě

Padal tmou. Nevěděl, jestli mu kolem uší fičí vítr, protože ani nevěděl, jestli se dokáže soustředit. Nemohl dýchat. Báł se. Báł se a nevěděl čeho. Kolem se začaly míhat nejasné záblesky a jemu občas vyvstala v mysli vzpomínka. Byl někde na poušti a určitě někoho zabil. Viděl mořskou hladinu a město v bílých plamenech. Oheň. Oheň a vítr znemožňující pohyb a chrlící do očí oblaka horkého písku. Nejasný pocit úderu. S někým bojoval a nevěděl proč. Nechápal to. Pocit stísněnosti. Chodby a sklepení táhnoucí se míle daleko. Léta nepoužívané místnosti a voda kapající ze stropů. Útěk ulicemi. Město, které nemohli vytvořit lidé bez pomoci nadpřirozených sil. A nejasná vzpomínka na starce ve sněhobílém rouchu s holí v ruce, z něhož sálal klid a bezpečí...

Světlo...Nejprudčí a nejostřejší světlo, jaké si je lidská mysl schopna představit a ještě stokrát víc. Světlo, které se dalo nahmatat. Okna vyražená tlakovou vlnou. Žár. Tající kámen. Člověk, na kterého si nebyl schopen vzpomenout, ale cítil, že mu byl blízký jako bratr. Člověk, který se s něčím spojil nebo kterého pohltilo něco mimo hranice lidského chápání.

Světlo a žár naplňující ulice a tvořící obrazec viditelný pouze z výšky nebo z vrcholků hor.

A pak pád do temnoty... Cítil, že hoří, ale neviděl plameny. Doutnala mu kůže a necítil oči... necítil už vůbec nic... pak náraz... ale ještě záblesk něčeho bílého.

S trhnutím se probudil. Dýchal rychle a mělce. Jeho tělo bylo pokryto potem studenějším než zamrzlé horské jezero. Na čele ucítil ruku. Chtěl se pohnout, ale nedokázal to. Měl pocit, že ke smrti nemá daleko.

„Klid. Klid příteli. Teď se nemáš čeho bát.“

Světlo padalo vysokými okny do bílé místnosti, kde stálo dvanáct prostých lůžek se slaměnými matracemi a lněnými příkrývkami. Proud jasné zlaté záře hladil spáry mezi kameny a naplňoval místnost pocitem

klidu.

Jeden z paprsků ozářil tvář tmavovlasého mladíka ležícího téměř uprostřed řady lůžek. Pomalu otevřel oči a zamžoural do ostrých paprsků ranního slunce. Lehce zvedl hlavu, aby se rozhlédl kolem, ale jeho hlava padla vzápětí zpátky na polštář a jeho tělem projela vlna bolesti jako břity mečů.

Pootočil tedy alespoň trochu své tělo a hlava se mu tváří zabořila do hrubého polštáře. Jeho oči těkaly po celé místnosti a zrak vnímal okolí pouze útržkovitě, neboť jeho pohled se obracel hned tam, hned jinam. Holé zdi, na kterých už byl znát ubíhající čas, ale přitom nevypadaly zchátralé. Několik dřevěných postelí se slaměnými matracemi. Byly prázdné. Vysoké okno se zdobenými čirými skly, jejichž reliéfy pronikalo světlo a tvořilo na podlaze zvláštní obrazce. Na podlaze těžké kamenné panely, přiražené k sobě tak těsně, že spáry nebyly znatelné, ať je hledal očima sebedůkladněji.

Pak si všiml, že na podlahu padá stín. Posunul hlavu po polštáři a podíval se nahoru. Silueta židle. Jen černá silueta, skvrna s tvarem proti paprskům ostrého slunečního svitu. Na židli něco bylo. Snad složený plášť nebo co, nebyl schopn to rozeznat. Jakmile zkusil zvednout hlavu, zabodly se mu do krku šípy bolesti a křečí a on s těžkým vydechnutím vrátil hlavu zpátky. Pak mu to došlo.

Byl tu sám. Kromě té jeho nebyla žádná postel obsazená a všude bylo ticho, tak intenzivní, že mu z něj hučelo v uších. Zavřel oči a nechal obraz místnosti zalité sluncem uplavat do zapomnění. Pak si ale uvědomil, že si sám nemůže vzpomenout vůbec na nic. Na nic si nepamatoval, nevybavil si ani svoje jméno, ani kdo je nebo jak se sem dostal. Chtěl přemýšlet, ale neměl o čem. Jeho hlava byla naprosto prázdná.

Ticho prořízly kroky. Tiché odměřené kroky, které spíše šustily, než duněly. Byl to někdo, kdo uměl chodit tiše, když chtěl nebo když potřeboval. Nebo chodil tiše jen tak pro zábavu a raději naslouchal zvukům okolí. Ozval se slabý cinkot řetězu. Spíše řetízku.

Dveře naproti mladíkově posteli se beze spěchu a zvuku otevřely. Další kroky a postava zaclonila slunce. Byl to starý muž, který vyzařoval životní sílu a pevnost a přestože jeho bílé vousy dosahovaly již úctyhodné délky, kdybyste mu dali do ruky meč, mohl by být velice nebezpečným soupeřem. Měl na sobě jednoduchou mnišskou kutnu, která toho ale již

od pohledu hodně vydržela. Svazoval ji nepříliš silný, ale pevný řetěz, na kterém bylo zavěšeno několik kožených váčků a svazek klíčů. Visela tam také pochva s krátkým nožem a na téměř neviditelné nitce se houpalo několik ptačích pírek. Kromě toho byly na kutně vyšity tři znaky. Něco stříbrného, něco zlatého a něco zeleného, ale jejich význam mladíkovi unikal.

Příchozí jej chvilku pozoroval a pak sepal ruce volně před tělem.

„Jak je, příteli?“ zeptal se po chvíli zkoumání mladíkova výrazu.

„Kdo... kdo jste?“

Nerozuměli si zcela, ale vzájemně pochopili, co má ten druhý asi na mysli. Jakoby jejich jazyky vyrostly z podobného základu, ale každý se v jednu chvíli vydal jiným směrem¹.

„Tohle by mě na tobě také zajímalo, ale na to bude dost času. Jsem Daregan, opat kláštera Mořského slunce, ve kterém se nacházíš. A jak tě tak poslouchám, rozhodně nebudeš zdejší. Ale tím se nenech rozptýlit, pokud si rozumíme aspoň rámcově, je to v pořádku. Naše jazyky jsou si v mnoha ohledech podobné a pobyt tady a jeho používáním se bude tvůj projev zlepšovat.“

Mladík na chvíli zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl.

„Co mi můžeš říct o sobě, příteli?“ zeptal se Daregan.

„Nic.“ odvětil mladík, když se chvíli díval do prázdna. „Nevím, jak se jmenuju, kdo jsem, jak jsem se sem dostal, co dělám, co mám dělat, nevím ani, co se se mnou stalo a proč ležím tady v posteli.“

Daregan se usmál „Našli jsme tě včera za úsvitu na zahradě chrámu, když bratři zalévali bylinkové záhony. Kouřilo se z tebe.“

Mladík tázavě pozvedl obočí.

„Ano, kouřilo. Ani ne tak z tebe samotného jako z toho pláště, který jsi měl na sobě.“ Vzal ze židle to, co se předtím jevílo jen jako tmavá skvrna.

„Pokračujte... prosím.“

„Bratři mě zavolali, abych se na tebe podíval, než tě odnesou na ošetřovnu. Jsi silně popálený, ale tvoje tělo se rychle hojí. Protože znám účinek našich léčebných procedur, musí to být ještě něco v tobě. Z tohohle zbyly jen cáry, jakoby jsi proběhl ohněm, ve kterém bylo něco ostrého. Něco je totiž spáleno, někde jsou čisté řezy. Měl jsi na sobě ještě

1 Jako kdyby se český současník bavil s Mistrem Janem Husem

připecených pár cárů jakési černé tuniky z mě neznámé tkaniny. Podle mě se dá spravit a ještě nosit, ale chytla nějaký divný zápach. S kalhotami je to podobný případ.“

„Takže jsem odněkud přiběhl a hořel?“ zeptal se mladík.

Daregan pomalu zavrtěl hlavou. „To rozhodně ne. Bezprostřední okolí místa, kde jsme tě našli, je i bylo naprosto nedotčené. A protože i takové věci se mohou dít, musel jsi tam spadnout ze vzduchu. Nepamatuješ si na pád odněkud?“

Mladík musel opět zavrtět hlavou, protože hlava mu skutečně nesloužila.

„Lituju, ale skutečně nevím.“

„Což nás přivádí k další části, která mě osobně celkem zaráží.“

Daregan se sehnul, čímž na chvíli pustil do mladíkova obličejě opět sílící paprsky slunce.

Když se opět narovnal, držel v ruce zbraně, protože čepel se skoro nedá zaměnit.

„Poznáváš aspoň tohle?“ zeptal se Daregan a položil před mladíka tři čepele. Dvě delší, jednu krátkou. Byly to dva meče a dýka.

Když se prsty mladého muže sevřely kolem jílců, získaly trochu na pevnosti a jistotě. Vzal do prstů dýku a podíval se na čepel zblízka.

„Ktara.“ Prohlásil tiše.

„Prosím?“ zeptal se Daregan.

„Tahle dýka se jmenuje ktara, vím to. Už jsem ji určitě používal.“ Podíval se na dva meče, jejichž čepele připomínaly trochu plameny. „A tohle jsou saklany. Vypadají jako plameny, protože ty záhyby jsou určeny na zachycení jiných čepelí.“

Jeho hlava padla opět na polštář a oči hleděly někam do dálky. „Ale proč tohle vim?“ zeptal se okolního vzduchu.

„To nevím, ale ze dvou důvodů mě to na klidu moc nepřidává, abych se přiznal.“ Odvětil beze stopy hněvu Daregan.

„Pročpak?“

„Protože za prvé jsem takové zbraně ještě v životě neviděl, a to mi táhne skoro na sto šedesát a se zbraněmi jsem už neměl co do činění. A za druhé mi připadá, že je rozhodně umíš používat nebo jsi uměl a já tím pádem nevím, co od tebe vlastně očekávat.“

„Takže si myslíte, že vím naprosto přesně, co se stalo a ztrátu paměti

předstírám?“

„Je to jedna z možností, kterou musím vzít v potaz a chovat se podle toho. A málem bych zapomněl, u těch zbraní je totiž ještě jedna divná věc.“

„Jaká?“

„Prohlédni si je pečlivě.“

Mladý muž tak učinil. Ačkoli byly kovány pro boj, i tady si mistr kovář našel trochu času na lehké ozdůbky a reliéfy. Všechna ta jemná práce, ostré skoro jak břitva, jako by je zatím nikdo nepoužil...vypadají jako nové blesklo mu hlavou.

„Jsou nepoškozené.“

Daregan přikývl. „Přesně tak. Nevyznám se moc v metalurgii, ale podle mě, když jsme z tebe tvoji tuniku museli částečně seškrábat, tak mi neříkej, že na zbraních nebude nic znát? A přitom vypadají, jako bych je právě koupil.“

Pak beze slova sáhl do kapsy, vytáhl několik mincí a roztahal si je palcem v dlani. „Stejně bych na ně neměl.“ Zamumlal si pro sebe a vrátil mince do útrob své kutny.

„No, teď tě nechám odpočívat, ale ještě se k tobě rozhodně vrátím. Pokud budeš něco potřebovat, některý z bratrů sem vždycky jednou za čas nakoukne.“

Mladík vděčně přikývl a opět osaměl. Chvilí se díval do slunečních paprsků. Nějakým neznámým způsobem jej uklidňovaly. Snažil se vzpomenout si na něco z minulosti, ale cítil, že jakmile se soustředí, myšlenky a vzpomínky uprchnou někam do temných hlubin jeho duše. Kdo je? Odkud je? Kdo jsou ti lidé, jejichž nejasná podoba mu občas vyvstane před očima? Má někde domov? Má někde někoho blízkého? Co jeho rodiče? Trápilo ho moře otázek a nikde nebyl ani náznak odpovědi. Někde v koutku duše za to byl i vděčný. Možná ani nechtěl vědět, kdo je. Možná by si měl vymyslet nějakou historku a najít si někde nějaké místo k živoření. Ale cítil, že Daregana by oklamala jen pravda.

Zavřel oči a nechal svou mysl plout a jeho mysl zaplavily otázky bez odpovědí. Chtěl si odpočinout, ale bál se, že jakmile zavře oči, opět přivolá sny s obsahem, které mu ale teď nic neříkaly, ačkoli cítil, že by měly. Protože byl přesvědčen, že mu právě jeho sny říkají, co se mu stalo a snad i proč.

Den se přehoupl z rána k poledni a Daregan pokračoval ve svých povinnostech. Navštívil vnější lazaret a zkontroloval nové přírůstky. Naštěstí žádné. Tohle bylo vůbec klidné období a těch pár raněných tady byli lovci, co si nedali pozor na vlastní zbraně nebo potkali nevhodné zvíře, případně snědli špatný druh bobulí. Maeinský hvozd byl proslulý tím, že obsahuje velmi snadno zaměnitelné plodiny.

Ohořelý mladík byl sám proto, že byl ve vnitřní svatyni a tam byl jenom proto, že to bylo nejbližší místu, kde ho bratři Mořského slunce našli.

Daregan si udělal poznámky k doplnění několika mastiček a lektvarů. U několika zraněných zalitoval, že se v klášteře nenachází ani kousek nepoužité slídy. Ten nerost totiž dokonale rozptyloval některé typy léčivých paprsků a kouzel a dovoľoval tak léčit vnitřní zranění při minimálním řezání do těla pacienta. Nevýhodou bylo, že se tím opotřebovával a časem ztmavl.

Opět utíkal zdánlivě nekonečnými chodbami paláce, který musel znát, ale nedokázal si vzpomenout, jaký pro něho měl význam. Zdálo se mu pořád dokola to samé a vždy to končilo zásahem bílého, téměř hmatatelného světla.

Probudil se kupodivu pomalu, bez jakéhokoli trhnutí.

Slunce už na marodku svítilo pod jiným úhlem a mladík si všiml, že na židli vedle lůžka má džbán a sklenici s vodou a na dřevěném prkénku pár kousků jídla. Chleba, nějaké ovoce a kousky pečeného a ještě teplého masa. I když jeho ještě tělo hodně bolelo, ignoroval jeho projevy a pustil se do jídla.

Pak opět usnul, ale kupodivu spánek uvítal a tentokrát se mu toho nezdálo tolik.

Když se den přehoupl k pozdnímu odpoledni, rozhodl se Daregan, že zkusí něco, co by mu mohlo pomoci při hledání odpovědi. Toho neznámého mladíka totiž nedokázal dostat z hlavy. Ačkoli ovládal mnoho technik na soustředění, vždycky se mu vybavilo to kouřící tělo. A kdykoli se něco stane někde v přírodě, má to vždy jednoho svědka. Přírodu samu. A tu si teď chtěl opat Mořského slunce zavolat na pomoc a na pár věcí se jí

zeptat.

Prošel zahradami kláštera a vypravil se k dubovému hájku na útesu nad mořem. Když ho obklopily stíny stromů, začal plně vnímat klid tohoto místa. Háj vytvořily první generace opatů kláštera Mořského slunce a vždy byl znám jen jako dubový háj.

Našel mechem zarostlé místo a odstranil několik spadlých listů, aniž narušil jediné zelené vlákno porostu. Přitáhl si kutnu k tělu, sedl si a opřel se o nejbližší kmen. Pak se přes listy a větve zadíval do paprsků slunce.

Okolní čas se zrychlil jak do sebe Daregan nechal vstoupit syrovou přírodní energii. Nevytrhla ho z těla, přiblížila mu duši života samého. Otevřel oči a rozhlédl se. Slyšel cvrlikání a šustění a tiché hlásky.

Větévky štěbetaly a listy se vzájemně fackovaly, každá část přírody kolem dostala nějaký výraz a možnost komunikace. Listí vydávalo slabý skřípavý smích nepostřehnutelný při běžném vnímání času, ale Daregan právě tento rozměr urychlil a ještě k tomu přidal několik drobností. Mech kolem něj se vlnil jako voda, do které někdo nepravdělně hází malé kamínky.

Vše kolem něj teď skutečně žilo. Žilo to ostatně vždy, ale jen málokdo byl schopen vnímat tuto úroveň.

„Kdo je ten člověk, který je teď na ošetřovně?“ zeptal se Daregan pronikavým hlasem.

Vše kolem ztichlo a v kontrastu k předchozímu ruchu vypadala scéna jako odlitá z vosku.

Daregana na chvíli oslnil paprsek odpoledního slunce a když pohnul hlavou, seděla před ním žena jantarových očí, bílých vlasů a šatů barvy půlnoční modři.

Zamrkal. „Zhubla jsi.“

Momentálně je ti zapovězeno znát jeho totožnost, ale časem se ji dozvíš.“ Slabě se usmála.

„Je nebezpečný?“

„Je to budoucí nástroj hry mocí. Již brzy se může stát nebezpečným pro všechny ve všech možných vesmírech, pokud neobdrží veškeré informace, které potřebuje a které si vyžádá a pokud nebudou jeho talenty správně nasměrovány.“

„Takže bohové ho chtějí pro nějaké svoje intriky? Má vědět všechno a přitom nic?“

Žena bez věku zavrtěla důkladně hlavou.

„Musí se co nejdříve dozvědět pravdu o sobě, o světě a o povaze konfliktu, který se zrodil ještě před jeho zrozením. Respektive krátce po jeho zrození.“

Daregan zavrtěl hlavou. „Nerozumím tomu. Nevím kdo to je, nemohu mu nic odhalit.“

„Historie minulých chyb se nesmí opakovat.“ odvětila žena. „Poskytni mu veškeré informace, které ho budou zajímat, a v takové míře, jaké jen budeš při svých zkušenostech schopen. V řádu dní se dozvíš mnohem více. On se učí velmi rychle. Ještě jednou, chyby historie se nesmí opakovat.“ Žena se pomalu zvedla a protáhla se.

„Ještě něco bych měl vědět?“ zeptal se Daregan po chvilce.

„Jmenuje se Arf, Arf nra Moskort a nepochází z tohoto světa. Sám si zvolil jiné jméno a brzy jich získá mnohem víc. S tímhle se ale narodil a ještě než před západem slunce dorazíš k jeho lůžku, dozví se ho ze svých snů.“ Pak se beze slova otočila a pomalým krokem zamířila k hranici háje.

Daregan si povzdechl a vydal se opačným směrem, přičemž jej pomalu opouštěl stav niterného spojení s přírodními silami. Byl už skoro večer. Tohle setkání bylo vůbec podivné, ačkoli přírodní transcendence nikdy nevypadala dvakrát stejně.

V jeho hlavě se zjevovaly otázky a provázely je pochybnosti o povaze vesmírných sil. Rychle ale přerostly onu únosnou míru, za kterou si jednoduše řekl, že to nemá cenu řešit a že se nechá překvapit událostmi budoucími.

Žena dorazila k hranici stromů a ohlédla se. Pak se z ní stal bělovousý stařec třímající v rukách hůl a svitek.

„Odpovědi přicházejí, příteli, ale ještě chvíli sni.“ Pak se rozplynul.

Padal beztvarou temnotou...utíkal chodbami podzemního paláce a před ním postava v bílém rouchu...svit slunce...sedí v poušti a v rukách pokrytých zaschlou krví drží hlavu mrtvé dívky...vlasy spleené krví a plné písku, oči upřené tam, kam má i čas zapovězen vstup.

Hroutící se palác...tající kámen. Exploze, sloupy, které pod sebou pohřbívají strážce v ceremoniálním brnění Gardy Zářícího.

Objetí nicoty a existence, světla a tmy, dobra a zla, ztělesněných

principů, které by bez své rozporuplnosti ani nebylo možné pojmenovat. Objetí smrtelníka s abstraktním principem reality. Byl toho svědkem, byl u něčeho, co ovlivnilo vesmír, ale teď nemůže pochopit skutečnou podstatu toho, co zažil.

Půlměsíc v plamenech na řetízku kolem krku...utíká, zakopává o sloup a uhýbá úderu. Někdo křičí a dívá se na svou zlomenou ruku, která předtím narazila na ostrý mramor.

Krátký tah na krku. Medailon se trhá, padá dírou v podlaze na schody a s cinkotem mizí ve stínech vrhaných plameny pochodní.

V tom cinkání se ozývá hlas... ledový hlas...Arf...Arf...jméno

Jeho jméno...

Trhá sebou na posteli, ale nevzbudí se.

„Arf!...Aaaarrffff!“ zakřičí ještě několikrát a na čele mu vystoupí ledový pot.

Daregan mu kouskem jemného hadříku otřel čelo.

„Ano, je to tvé rodné jméno příteli. Nevím, proč jsem se ho dozvěděl a proč tímhle způsobem, ale asi bude hrát nějakou roli a aspoň víme něco oba.“

Podíval se do zapadajícího slunce, které měnilo okna ve čtverce barvy magmatu.

„Ale co to znamená, to zatím jen bohové tuší...“

Mluvil hlasem prosebným, nezdál se být pocestným

Daregan ještě chvíli zkoumal Arfův obličej kroučící se grimasami nočních můr, které ho pronásledovaly. Pak vstal tiše jako rozptylující se kouř a odešel vstříc svým komnatám.

Arfova mysl procházela své vlastní záhyby a snažila se najít aspoň nějaký střípek uplynulých let svého niterního života, kterého by se mohla chytnout. Zatím se jí ale příliš nedařilo.

Sférické slunce mnohovesmíru zalilo svým zlatým svitem miliony skal a ještě více stromů a připomnělo nočním predátorům, že je čas vyklidit pole. Denním tvorům naopak taktně sdělilo, že je to teď chvíli na nich, ať už to znamená cokoli.

Úsvit zastihl klášter Mořského slunce, čemuž koneckonců nešlo zabránit.

Daregan nespal. Všeobecně vstával ještě před úsvitem, ale teď ono podivné setkání přispělo k tomu, že nezamhouřil oka vůbec. Procházel svou soukromou knihovnou a ani nevěděl, co vlastně hledá. Spíš se potřeboval zaměstnat. Pak zašel do kuchyně na skromnou snídani, a protože věděl, že se tomu stejně nevyhne, zamířily jeho kroky na marodku.

Arf byl plně při vědomí, upíral zamyšlené oči do oken naplněných úsvitem, zatímco mu jeden z mnichů mazal popáleniny.

„Jsi ranní ptáče, příteli.“ prohlásil Daregan.

„Říkejte mi Arfe.“

Daregan se usmál.

„Takže sny ti něco řekly?“

„Vypadá to tak. Ale tohle je zatím to jediné.“

„někde to začít vždycky musí. Je vidět, že to touto cestou jde, tak tomu nechme volný průběh. Jak se cítíš fyzicky?“

Arf zkusil zahýbat částmi těla.

„Lepší než včera, ale přemety ještě nějaký čas počkají.“

„Rozhodně nespěchej a nezkoušej vylomeniny. Jestli to uspějeme, tak můžeme za chvíli začít nanovo. Zdálo se ti ještě něco dalšího?“

„Zdálo se mi o poušti a nebyla to noční můra. Cítil jsem tam klid.“

„To je dobře.“ řekl Daregan s pohledem upřeným na podlahu sálu. „Ale najdi sílu dívat se i tam, kde to nebude příjemné. Odpovědi a vzpomínky příjemné být nemusí, ale momentálně jsou pro tebe mimořádně cenné.“

Chvíli na sebe jen tak hleděli.

„Chceš vědět ještě něco?“

„Daregane, řekněte mi něco o tomhle světě. Jak vypadá, jak je velký...“ nechal větu vznít do ztracena.

Daregan s nadšením přikývl. „Jen chvíli vydrž, najdu nějakou podrobnější mapu.“ Pak odešel.

Arf seděl chvíli na posteli se zkříženýma nohama a vychutnával si každý další pohyb svého těla, při kterém ho všechno nepálilo a nebolelo. Než se několikrát nadechl, byl Daregan zpátky a pod paží nesl několik různě velkých svitků.

„S mapami tu není nikdy problém, ale musel jsem najít něco, co je trochu podrobnější a přitom se to dá tady v klidu rozbalit.“

Sedl si na kraj Arfova lůžka a rozvinul jeden ze svitků, který měl na rozích přivázána vlastní závaží, takže držel tvar.

Před Arfem se vynořila spleť čar, drobných ikonek a ještě drobnějších popisů. Daregan sebral někde tenkou dřevěnou hůlku a ukázal na konkrétní místo v severovýchodní části mapy.

„Tady leží Althorik, kontinent, na jehož severu leží klášter Mořského slunce, kde se teď nacházíme.“

„A ten les vedle nás?“

„To je Maeinský hvozd. Největší les na území Machaje a v jeho hlubinách je právě pevnost Maein, kde jsou už staletí cvičeni nejlepší královští stopaři.“

„Královská garda?“

Daregan zavrtěl hlavou. „Ne ne, stopaři nejsou určeni pro přímý boj. Cestují po kraji, sbírají informace, jsou to vynikající rychlí poslové zpráv, když je potřeba nepoužívat magii a vždycky se o sebe dovedou v divočině postarat. Což ale neznamená, že by v boji neobstáli, ale skoro

vždycky je jednodušší mu předejít.“

Arf se podíval níž a jeho prst spočinul na jednom z mnoha bodů mapy.

„Tohle je Soran, hlavní město Machaje.“ poznamenal Daregan. „V klášterní knihovně je spousta svazků, které se zabývají historií Namidu. Až budeš trochu pohyblivější, jsou ti samozřejmě k dispozici.“

Mozenrat přikývl a poděkoval, ovšem další konverzace byla přerušena odkašláním mnicha ve dveřích ošetřovny.

Daregan zvedl hlavu od mapy a podíval se jeho směrem.

„Daregane, u brány je nějaký poutník a chce s tebou mluvit.“

„To můžeš vyřídít sám, ne Murode?“

Ten zavrtěl hlavou. „Požádal konkrétně o rozhovor s Dareganem.“

Nato opat hbitě vyskočil. Arf nechápal, proč jej to najednou přesvědčilo, ale na nic se neptal a jen se díval za odcházející postavou, mapu stále položenou na posteli.

„Co ho najednou tak přesvědčilo?“

„Zvědavost.“ odvětil Murod stojící stále ve dveřích. „Ono jen pár lidí ví, že je tady konkrétně Daregan opatem a tohohle poutníka jsem tu nikdy neviděl.“ Pak se bez dalšího slova otočil a zmizel v chodbě.

Daregan procházel chodbami Mořského slunce a cestou k hlavní bráně přemýšlel, co mu může kdo sakra chtít. Skoro nikdo nevěděl, že je tu opatem a že se sem tak trochu ukryl před shonem vnějšího světa. A musel to být někdo cizí, protože jinak by mu Murod řekl jméno.

U vchodových dveří čekal starý muž v tmavě červeném rouchu a držel v ruce dřevěnou hůl prostou jakýchkoli ozdob.

„Kdo jste a čím vám mohu být nápomocen?“ zeptal se Daregan.

Stařík zvedl hlavu, lehce zabubnoval prsty na svou hůl a spustil. „Mám tu několik poměrně cenných bylinek a ještě spoustu dalšího alchymistického materiálu a výměnou za něj bych tu rád strávil pár dní, odpočinul si u vás a nahlédl do některých kronik a map, pokud vám to nebude vadit.“

Jeho oči byly očima jistoty přijetí. Nebyla v nich žádná namyšlenost, bylo v nich vědomí toho, že jeho cesta do Mořského slunce je stejně samozřejmá a nevyhnutelná jako dopad deště na zem nebo střídání ročních období.

„Kvalitní směna a společnost je v Mořském slunci vždy vítána.“ proh-

lásil Daregan a pokynul mu, aby jej následoval.

Celý den se v podstatě obešel bez vážnějších incidentů. Poutník se představil jako Sonrek a byl proveden klášteřem. Zajímal se hlavně o knihovnu a pomohl Dareganovi s několika postupy v laboratoři.

Arf se kupodivu velmi rychle léčil a během několika dní už byl schopný normální chůze. Obdržel jednu z kuteň a dozvěděl se, že ony vyšité znaky znamenají specializace mnichů a jejich pokročilost v nich. Dareganovy znaky například znamenaly vysokou úroveň druida i schopnost míchání lektvarů a dalších tvůrčích postupů v přetváření surovin na nejrůznější použitelné komodity. Arf se přestěhoval z marodky do jedné z ubikací a začal pomáhat Murodovi na zahradě.

Jednou k večeru byl vyrušen vstupem poutníka v červeném hávu.

„Mohu vstoupit?“ zeptal se stařík po zaklepání na dřevěné dveře.

„Pojďte dál.“

Pozorné starcovy oči si prohlédly jednoduchou místnost a spočinuly na stolku s těmi několika málo artefakty, které se zachovaly z Arfových věcí.

„Slyšel jsem, že jsi se sem dostal nějakým podivným způsobem.“ poznámenal.

„To je pravda, ale protože si k tomu absolutně nic nevybavuju kromě snů o nějaké vzdálené poušti, tak je to asi tak všechno, c o sek tomu dá říct.“

„Ale už ses zotavil za zranění, ne?“

Arf zahýbal rukama a protáhl se.

„Jo, už se to všechno srovnalo, ale myslím, že to bude chtít trochu víc pohybu. Mám nějak moc energie.“ zazubil se mladík.

„Znám několik dobrých cviků, které jsem se na cestách naučil, takže ti můžu poradit, když budeš chtít.“ řekl Sonrek vlídně.

„Díky, to bude milé. Nějak mě totiž nenapadá nic kromě běhání a lezení na stromy. Což není špatné, ale chtělo by to něco...vynalézavějšího.“

„Tak jsme domluveni a zítra na sebe nějak narazíme, což?“

„Tak platí, budu se těšit.“

Usmáli se na sebe a vydali se každý svou cestou.

Nad klášteřem Mořského slunce vysvitlo slunce. Ne sice mořské, ale

dost kvalitní a rozhodně rozehnal mraky. Arf a Daregan se procházeli kolem kláštera a oba lokali plnými doušky vzduch osvěžený dopoledním deštěm.

„Jak dlouho tu stojí klášter, Daregane?“ zeptal se Arf, zatímco se opíral o starý platan a pozoroval střechy budov pod sebou.

„Pokud vím, tak budovy jako takové nějakých šest nebo sedm set let, ale místo je mnohem, mnohem starší. Vždycky tu existovala nějaká instituce, která se starala o uzdravování a vědění a využívala zdejší energetické zdroje, jenom se měnilo uspořádání a obsazení.“

„Víš, když to teď vidím zvenku, nějak se mi tu začíná líbit. V těch několika útržcích, na které jsem si vzpomněl je jenom poušť nebo jeskyně.“ rozhlédl se kolem sebe. „Tady jsou stromy, slunce tráva... mám kolem sebe sice pořád pocit něčeho neznámého, ale zároveň tu cítím klid a bezpečí.“

„Ty pocity jsou hodně dány místem. Mořské slunce tu bylo založeno právě kvůli těmhle proudům a jejich využití. Naše ošetřovna není jen tak ledajaká. Jsou tu silná pozitivní energetická pole, která zdravým i nemocným vdechují vnitřní optimismus a sílu. Proto se tu všichni uzdravují mnohem lépe a rychleji, protože ve své uzdravení plně věří, takže tělo si samo pomáhá mnohem víc než jen skrze léčivá kouzla či masti. Ty jsou jen vnější pomůckou.“ Daregan si položil několik prstů na solar plexus. „Skutečné uzdravení všeho pochází vždy zevnitř, jinak to není uzdravení.“

Když se přes několik zahrad vraceli ke klášteru, míjeli mnoho mnichů v kutnách různých odstínů šedé a hnědé. Na jednu se mezi kutnami mihla červená.

„Á... náš Sonrek.“ řekl Daregan a zamával na bělovlasého starce, který k nim byl ovšem zády.

Sonrek seděl mimo zahradu na kusu klády pod stromem a zapisoval brkem něco do svitku na klíně, přičemž se občas zarazil a spočinul s pohledem ztraceným někde v dálce.

„Opat chrámu a můj přítel Arf, jak milá návštěva.“ řekl, aniž zvedl oči od svitku. Dopsal znak a pak se svitek i psaní potřeba nějakým způsobem ztratily v záhybech jeho roucha. Pak se teprve na oba podíval. Arf najednou zamrkal a chvíli nehnutě stál. Při pohledu do Sonrekových očí za

denního světla se mu v hlavě objevil pocit, který nebyl schopen identifikovat.

„Co si to vlastně pořád zapisujete?“ nedala Arfovi jeho zvědavost.

„Něco jako deník. Spoustu jsem toho prošel a zažil a už jen kvůli sobě a svým znalostem nechci, aby se to někde ztratilo. Třeba to jednou někoho osloví a bude v tom pokračovat. Třeba nějaký další zvědavý duch.“

„A co děláte, pokud si nepíšete deník?“ zeptal se pro změnu Daregan.

„Hodně mne zajímá přírodní magie, jsem tak trochu druid a hodně cestuji po horách i pouštích a dalších náročných terénech a sbírám hodně vzácných bylinek a surovin.“

„Když jsou vzácné, jak jich můžete sbírat hodně?“ zeptal se Arf.

Stařec se zarazil. „Dobře, oprava, nejsou vzácné pro toho, kdo má odvalu a vůli se k nim dostat, ale bývá to náročné, což spoustu lidí odrazuje, takže je to ve výsledku vzácnými dělá.“

„Sonreku, nechci se vás nějak dotknout.“ začal Arf pomalu „ale nedělá vám to ve vašem věku trochu potíže? Vás bych spíš viděl někde v knihovně nebo u oltáře v chrámu, ale promiňte, nedovedu si vás představit, že někde lezete po horách nebo se potápíte na dno jezera.“

„Tak si někdy dáme závody, mladíku. Ale na druhou stranu máš pravdu, taky už nejsem, co jsem býval.“

„Promiň, nemyslel jsem to tak.“ dodal Arf. Sonrek přikývl... zřejmě jak na omluvu, tak na tykání.

Padl soumrak. Arf stál na žebříku v knihovně, listoval kronikou ostrova Eth a občas mrkl ven. Sonrek korigoval jeho odpolední cvičení a Arfovi dala jeho lekce pořádně zabrat. Měl ale často pocit, že už tyhle pohyby musel někdy dělat. Ale ať se teď snažil jakkoli, nebyl si na ně teď schopen pořádně vzpomenout. Ono i na Sonrekovi samotném bylo něco podivného. Něco strašně známého a přitom vzdáleného celé věky a míle.

Daregan extrahoval ve sklepní laboratoři esenci štítu z rysí kůže a občas naprosto neopatsky zaklel, protože právě tahle esence mu nikdy pořádně nešla. Sonrek si vzal ven několik svíček a v klidném večerním duchu pokračoval v zapisování do svého svitku.

Když se plameny protáhly, dokončil znak. Vyšel měsíc a kolo dějin se začalo pohybovat dopředu...